Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (drugo vijeće)

16. srpnja 2026.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Direktiva 2000/31/EZ – Članak 1. stavak 5. – Područje primjene – Isključenje kockarskih aktivnosti – Oglašavanje koje se odnosi na kockarske aktivnosti – Smještaj takvog oglašavanja na poslužitelju – Članak 14. – Sustav odgovornosti davatelja usluga smještaja informacija na poslužitelju – Aktivna uloga – Ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen između davatelja usluge smještaja informacija na poslužitelju i primatelja usluge”

U predmetu C-421/24,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Consiglio di Stato (Državno vijeće, Italija), odlukom od 11. lipnja 2024., koju je Sud zaprimio 14. lipnja 2024., u postupku

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM)

protiv

Google Ireland Ltd,

SUD (drugo vijeće),

u sastavu: K. Jürimäe (izvjestiteljica), predsjednica vijeća, K. Lenaerts, predsjednik Suda u svojstvu suca drugog vijeća, F. Schalin, M. Gavalec i Z. Csehi, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: E. Sartori, administratorica,

uzimajući u obzir pisani dio postupka i nakon rasprave održane 10. rujna 2025.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za Google Ireland Ltd, F. Angeloni, A. Bellan, M. Berliri i G. Gelera, *avvocati*,

– za talijansku vladu, S. Fiorentino, u svojstvu agenta, uz asistenciju R. Guizzia i F. Varronea, *avvocati dello Stato*,

* Jezik postupka: talijanski

– za belgijsku vladu, C. Jacob i L. Van den Broeck, u svojstvu agenata, uz asistenciju V. Ramognina, *avocat* kao i R. Verbekea i P. Vlaemmincka, *advocaten*,

– za češku vladu, A. Edelmannová, M. Smolek i J. Vláčil, u svojstvu agenata,

– za portugalsku vladu, P. Barros da Costa, L. Medeiros i A. Silva Coelho, u svojstvu agenata,

– za Europsku komisiju, L. Armati, P. A. Messina i J. Szczodrowski, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 27. studenoga 2025.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 1. stavka 5. i članka 14. Direktive 2000/31/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2000. o određenim pravnim aspektima usluga informacijskog društva na unutarnjem tržištu, posebno elektroničke trgovine (Direktiva o elektroničkoj trgovini) (SL 2000., L 178, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 39., str. 58.).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između društva Google Ireland Ltd (u daljnjem tekstu: Google), osnovanog u skladu s irskim pravom i Autorite per le Garanzie nelle Comunicazioni (Regulatorno tijelo za komunikacije, Italija) (u daljnjem tekstu: AGCOM) u vezi s novčanom kaznom koju je to tijelo izreklo Googleu za oglašavanje i promidžbu stranica za kockarske aktivnosti.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 U uvodnim izjavama 12., 16., 21. i 42. Direktive 2000/31 navodi se:

„(12) Neke aktivnosti treba isključiti iz područja primjene ove Direktive zbog toga što se sloboda pružanja usluga u tim područjima, u ovoj fazi, ne može jamčiti na temelju [UFEU-a] ili postojećeg sekundarnog zakonodavstva. Izostavljanjem tih aktivnosti ne isključuje se ni jedan instrument koji se može pokazati potrebnim za pravilno funkcioniranje unutarnjeg tržišta. […]

[…]

(16) Kockarske aktivnosti izuzete iz područja primjene ove Direktive odnose se isključivo na igre na sreću, lutrije i poslove klađenja, koji podrazumijevaju uloge novčane vrijednosti. Nisu izuzeta promotivna natjecanja ili igre kojima je cilj potaknuti prodaju roba ili usluga i kod kojih plaćanje, ako do njega dođe, služi isključivo za stjecanje reklamiranih roba ili usluga.

[…]

(21) Opseg područja koordinacije ne utječe na buduće usklađivanje Zajednice na području usluga informacijskog društva niti na buduće zakonodavstvo koje će se usvojiti na nacionalnoj razini u skladu s pravom Zajednice; područje koordinacije obuhvaća samo zahtjeve vezane za online aktivnosti kao što su online informacije, online oglašavanje, online kupnja, online sklapanje ugovara i ne odnosi se na pravne zahtjeve država članica u pogledu roba kao što su standardi sigurnosti, obveze označivanja ili odgovornost za robu, niti na zahtjeve država članica vezane uz isporuku ili prijevoz robe, uključujući distribuciju medicinskih proizvoda. […]

[…]

(42) Iznimke od odgovornosti utvrđene u ovoj Direktivi odnose se jedino na slučajeve u kojima je aktivnost davatelja usluga informacijskog društva ograničena na tehnički proces poslovanja i omogućavanja pristupa komunikacijskoj mreži preko koje se informacije stavljene na raspolaganje od trećih strana prenose ili privremeno pohranjuju, isključivo u svrhu učinkovitijeg prijenosa; ta aktivnost je samo tehničke, automatske i pasivne naravi, što podrazumijeva da davatelj usluga informacijskog društva nije upoznat s informacijama koje se prenose ili pohranjuju niti ima kontrolu nad njima.”

4 Članak 1. te direktive, naslovljen „Cilj i područje primjene”, propisuje:

„1. Ova Direktiva ima za cilj doprinijeti pravilnom funkcioniranju unutarnjeg tržišta osiguranjem slobodnog kretanja usluga informacijskog društva između država članica.

2. Ova Direktiva usklađuje, u mjeri potrebnoj za postizanje cilja iz stavka 1., pojedine nacionalne odredbe o uslugama informacijskog društva koje se odnose na unutarnje tržište, poslovni nastan davatelja usluga, komercijalna priopćenja, elektroničke ugovore, odgovornost posrednika, kodeks ponašanja, izvansudske nagodbe, mogućnosti tužbe i suradnju između država članica.

[…]

5. Ova Direktiva se ne odnosi na:

(a) područje oporezivanja;

(b) pitanja vezana uz usluge informacijskog društva koje pokrivaju Direktiva 95/46/EZ [Europskog parlamenta i Vijeća od 24. listopada 1995. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom protoku takvih podataka (SL 1995., L 281, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 7., str. 88.)] i Direktiva 97/66/EZ [Europskog parlamenta i Vijeća od 15. prosinca 1997. o obradi osobnih podataka i zaštiti privatnosti u području komunikacija (SL 1998., L 24, str. 1.)];

(c) pitanja vezana za sporazume ili prakse koji su uređeni pravom tržišnog natjecanja koje se odnosi na kartele;

(d) sljedeće aktivnosti na području usluga informacijskog društva:

– aktivnosti javnih bilježnika ili istovrsnih struka ako su izravno i izričito povezane s obavljanjem javne ovlasti,

– zastupanje stranke i obrana njezinih interesa pred sudom,

– kockarske aktivnosti koje podrazumijevaju ulog novčane vrijednosti u igre na sreću, uključujući lutrije i poslove klađenja.”

5 Članak 3. navedene direktive, naslovljen „Unutarnje tržište“, u stavcima 1. i 2. određuje:

„1. Svaka država članica mora osigurati da usluge informacijskog društva koje pruža davatelj usluga s poslovnim nastanom na njezinom državnom području udovoljavaju onim nacionalnim odredbama te države članice koje spadaju u okvir područja koordinacije.

2. Države članice ne mogu, zbog razloga koji spadaju u okvir područja koordinacije, ograničiti slobodu pružanja usluga informacijskog društva iz neke druge države članice.”

6 Odjeljak 4. iz poglavlja II. Direktive 2000/31 koji se odnosi na odgovornost posrednih davatelja usluga, sadržava članke 12. do 15. te direktive. Njezinim člankom 14., naslovljenim „Smještaj informacija na poslužitelju (‚hosting’)”, predviđa se:

„1. Kad se pružena usluga informacijskog društva sastoji od pohrane informacija dobivenih od primatelja usluge, države članice moraju osigurati da davatelj usluge nije odgovoran za informacije pohranjene na zahtjev primatelja usluge, pod uvjetom:

(a) da davatelj nema stvarnog znanja o protuzakonitoj aktivnosti ili informaciji i, u pogledu zahtjeva za naknadu štete,
ne zna za činjenice ili okolnosti iz kojih bi bila vidljiva protuzakonita aktivnost ili informacija;

ili

(b) da davatelj, odmah po dobivanju takvog saznanja ili spoznaje žurno djeluje kako bi uklonio te informacije ili onemogućio pristup informacijama.

2. Stavak 1. se ne primjenjuje kada primatelj usluge djeluje pod nadležnošću ili kontrolom davatelja usluga.

3. Ovaj članak ne utječe na mogućnost da sud ili upravno tijelo, u skladu s pravnim sustavom države članice, od davatelja usluge zahtijeva okončanje ili sprečavanje prekršaja i ne utječe na mogućnost da država članica utvrdi postupke kojima se uređuje uklanjanje ili onemogućavanje pristupa informacijama.”

Talijansko pravo

7 Člankom 9. decreto-leggea br. 87 – Disposizioni urgenti per la dignità dei lavoratori e delle imprese (Uredba sa zakonskom snagom br. 87 o uvođenju hitnih odredbi za dostojanstvo radnika i poduzetnika) od 12. srpnja 2018. (GURI br. 161 od 13. srpnja 2018., u daljnjem tekstu: Uredba sa zakonskom snagom br. 87/2018) zabranjuju se svi oblici oglašavanja, uključujući neizravnog u vezi s igrama na sreću ili klađenjem s novčanim nagradama te kockanjem, u bilo kojem obliku i na bilo kojem mediju, uključujući sportska, kulturna ili umjetnička događanja, televizijske ili radijske emisije, dnevni i periodični tisak, publikacije u općenitom smislu riječi, oglase te digitalne i telematske informacijske kanale, uključujući društvene mreže. U slučaju povrede te zabrane,

počinitelju, vlasniku medija za emitiranje ili odredišnog medija i organizatoru događanja, događaja ili aktivnosti izriče se upravna novčana kazna u iznosu od 20 % vrijednosti sponzorstva ili oglašavanja, koja ni u kojem slučaju ne smije biti manja od 50 000 eura po počinjenoj povredi.

Glavni postupak i prethodna pitanja

8 Odlukom od 19. srpnja 2022., AGCOM, talijansko regulatorno tijelo za komunikacije, izrekao je Googleu upravnu novčanu kaznu u iznosu od 750 000 eura zbog povrede članka 9. Uredbe sa zakonskom snagom br. 87/2018, kojim se zabranjuju svi oblici oglašavanja, uključujući neizravnog u vezi s kockanjem, u bilo kojem obliku i na bilo kojem mediju.

9 AGCOM je Googleu prigovorio da je putem videozapisa koje je kreator sadržaja objavio na pet kanala internetske platforme za videozapise YouTube (u daljnjem tekstu: platforma YouTube) dopustio promidžbu internetskih stranica za kockarske aktivnosti. Osim toga, na svakom od tih kanala prikazivali su se videozapisi kojima se korisnik, neovisno o svojoj dobi, poziva na slanje videozapisa u kojima navodi vlastitu dobit, kako bi se tom kreatoru sadržaja omogućilo emitiranje videozapisa koji svjedoče o najvećim osvojenim dobicima, u zamjenu za plaćanje izvršeno tom korisniku. Osim što mu je izrekao novčanu kaznu, AGCOM je Googleu naložio da s platforme YouTube ukloni 630 videozapisa navedenog kreatora sadržaja kao i njegove videozapise sličnog sadržaja kojima se također povređuje zabrana predviđena člankom 9. Uredbe sa zakonskom snagom br. 87/2018.

10 Google je protiv te odluke podnio tužbu Tribunalu amministrativo regionale per il Lazio (Okružni upravni sud za Lacij, Italija). Taj je sud smatrao da Google nije povrijedio odredbe članka 9. Uredbe sa zakonskom snagom br. 87/2018. Naime, navedeni je sud usluge koje nudi platforma YouTube kvalificirao kao usluge smještaja informacija na poslužitelju i na temelju toga zaključio da Google treba osloboditi od odgovornosti što je predviđeno odredbama talijanskog prava kojima se prenosi članak 14. Direktive 2000/31.

11 AGCOM je protiv odluke tog suda podnio žalbu Consigliu di Stato (Državno vijeće, Italija), a riječ je o sudu koji je uputio zahtjev. U prilog toj žalbi, AGCOM navodi da se Direktiva 2000/31 ne primjenjuje na oglašavanje o kojem je riječ u glavnom postupku, s obzirom na to da se člankom 1. stavkom 5. te direktive iz njezina područja primjene isključuju kockarske aktivnosti.

12 Google naprotiv tvrdi da treba primijeniti navedenu direktivu. Tvrdi da se isključenje predviđeno u članku 1. stavku 5. te direktive ne odnosi na davatelje usluga smještaja informacija na poslužitelju, nego samo na davatelje usluga kockarskih aktivnosti. Osim toga, Google smatra da on kao davatelj usluga smještaja informacija na poslužitelju nije dužan provjeriti sadržaj videozapisa koji se objavljuju na njegovoj platformi YouTube. U tim okolnostima, AGCOM-ova odluka predstavlja cenzuru i ograničava slobodu izražavanja korisnika te platforme i Googleovo slobodno pružanje usluga.

13 Sud koji je uputio zahtjev dvoji o primjenjivosti Direktive 2000/31 na činjenice o kojima je riječ u glavnom postupku. Iz njezine uvodne izjave 21. druge rečenice proizlazi da *online* oglašavanje treba smatrati *online* aktivnošću u smislu te direktive. Tako se iz članka 1. stavka 5. točke (d) treće alineje navedene direktive može zaključiti da je zakonodavac Europske unije iz područja primjene te direktive namjeravao isključiti sve aktivnosti iz sektora kockarskih aktivnosti, uključujući njihovo *online* oglašavanje.

14 U slučaju da Sud presudi da se Direktiva 2000/31 primjenjuje na aktivnost o kojoj je riječ u glavnom postupku, sud koji je uputio zahtjev namjerava Sudu uputiti drugo pitanje koje se odnosi na doseg sustava iznimaka od odgovornosti koji je predviđen člankom 14. te direktive.

15 U tom se pogledu sud koji je uputio zahtjev pita može li se taj sustav primijeniti na Google, s obzirom na to da je s dotičnim kreatorom sadržaja sklopio ugovor o poslovnom partnerstvu („YouTube Partner Program”, u daljnjem tekstu: poslovno partnerstvo), u okviru kojeg Google u pogledu sadržaja objavljenog na internetu nije imao samo tehničku i neutralnu ulogu. To je poslovno partnerstvo predviđalo, s jedne strane, podjelu prihoda ostvarenih oglašavanjem emitiranim prije svakog videozapisa tog kreatora sadržaja i koje je prikupio Google. S druge strane, Google je izravno primao uplate od osoba pretplaćenih na kanale navedenog kreatora sadržaja i isplaćivao mu je ta sredstva. U svrhu sklapanja navedenog poslovnog partnerstva, taj je kreator sadržaja trebao ispuniti određene uvjete koje je utvrdio Google. Konkretno, morao je prijeći pragove u pogledu broja pretplatnika i sati koji su provedeni u gledanju njegovih videozapisa. Usto, Google je prije sklapanja takvog ugovora o poslovnom partnerstvu s kreatorom sadržaja na platformi YouTube izvršio i kontrolu sadržaja videozapisa i ispitao tematiku kanala, najgledanije ili najnovije videozapise i metapodatke (naslove, opise itd.) tih videozapisa. Međutim, ta kontrola nije obuhvaćala potpunu kontrolu svih videozapisa na kanalu.

16 Sud koji je uputio zahtjev podsjeća na to da se članak 14. Direktive 2000/31 primjenjuje samo na davatelja usluga smještaja informacija na poslužitelju čija je uloga „neutralna”, za što je dovoljno da ima isključivo tehničku ulogu. Međutim, taj sud smatra da se Googleov položaj, s obzirom na kontrolu nad sadržajem kreatora koju izvršava i „optimizaciju” poslovne aktivnosti tih kreatora sadržaja dijeljenjem prihoda s potonjima, ne može smatrati „neutralnim”.

17 U tim je okolnostima, Consiglio di Stato (Državno vijeće) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Je li na temelju članka 1. stavka 5. Direktive 2000/31 sustav odgovornosti davatelja usluga smještaja informacija na poslužitelju predviđen člankom 14. [te] direktive primjenjiv na aktivnosti koje se odnose na internetsko oglašavanje igara ili klađenja s novčanim dobicima i na oglašavanje kockarskih aktivnosti?

2. Primjenjuje li se sustav odgovornosti iz članka 14. Direktive 2000/31 na davatelja usluge smještaja informacija na poslužitelju kao što je Google kad je riječ o sadržajima koje objavljuju vlasnici kanala na YouTubeu s kojima je Google sklopio prethodno opisan ugovor o poslovnom partnerstvu?”

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

18 Svojim prvim pitanjem, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 1. stavak 5. točku (d) treću alineju Direktive 2000/31 tumačiti na način da usluga informacijskog društva koja se sastoji od smještaja videozapisa na poslužitelju na internetu ulazi u područje primjene te direktive kada ti videozapisi sadržavaju oglašavanje kockarskih aktivnosti koje podrazumijevaju ulog novčane vrijednosti u igre na sreću u smislu te odredbe.

19 Valja podsjetiti na to da iz članka 1. stavaka 1. i 2. Direktive 2000/31 proizlazi da je njezin cilj doprinijeti pravilnom funkcioniranju unutarnjeg tržišta. S jedne strane, njome se stvara pravni okvir koji osigurava slobodno kretanje usluga informacijskog društva između država članica i koji se među ostalim sastoji od primjene mehanizma iz članka 3. stavaka 1. i 2. te direktive na temelju kojeg su usluge informacijskog društva, u okviru područja koordinacije, regulirane samo u državi članici na čijem državnom području davatelji tih usluga imaju poslovni nastan. S druge strane, navedena direktiva predviđa, osobito u svojim poglavljima II. i III., odredbe kojima se u mjeri potrebnoj za postizanje tog cilja usklađuju pojedine nacionalne odredbe koje se primjenjuju na te usluge (presuda od 16. lipnja 2026., WebGroup Czech Republic i dr., C-188/24 i C-190/24, EU:C:2026:492, t. 54.).

20 Člankom 1. stavkom 5. točkom (d) Direktive 2000/31 propisano je da se ta direktiva ne primjenjuje na „aktivnosti” na području usluga informacijskog društva koje su navedene u toj odredbi, među kojima se u njezinoj trećoj alineji nalaze „kockarske aktivnosti koje podrazumijevaju ulog novčane vrijednosti u igre na sreću, uključujući lutrije i poslove klađenja”. Usto, u uvodnoj izjavi 16. navedene direktive pojašnjeno je da se na temelju te treće alineje ne izuzimaju promotivna natjecanja ili igre kojima je cilj potaknuti prodaju robe ili usluga i kod kojih plaćanje, ako do njega dođe, služi isključivo za stjecanje reklamiranih roba ili usluga.

21 U skladu s ustaljenom sudskom praksom, u svrhu tumačenja odredbe prava Unije valja uzeti u obzir ne samo njezin tekst nego i kontekst te ciljeve propisa kojeg je ona dio (vidjeti presude od 6. listopada 1982., Cilfit i dr., 283/81, EU:C:1982:335, t. 20. i od 19. prosinca 2024., Ford Italia, C-157/23, EU:C:2024:1045, t. 42.).

22 U tom pogledu, valja istaknuti da iz teksta članka 1. stavka 5. točke (d) treće alineje Direktive 2000/31, konteksta u kojem se nalazi ta odredba kao i konkretno, cilja koji se želi postići navedenom odredbom, proizlazi da isključenje koje je njome predviđeno ne obuhvaća samo kockarske aktivnosti kao takve, nego i aktivnosti koje su s njima neodvojivo povezane, a osobito aktivnost online oglašavanja kockarskih aktivnosti u smislu navedene odredbe.

23 Naime, s jedne strane, to isključenje kao i druga isključenja predviđena u članku 1. stavku 5. te direktive formulirana su široko, što upućuje na to da pojmove „područje”, „pitanja” i „aktivnosti” iz tog članka treba široko tumačiti (vidjeti u tom smislu presudu od 27. travnja 2022., Airbnb Ireland, C-674/20, EU:C:2022:303, t. 29.).

24 S druge strane i u svakom slučaju, iz uvodne izjave 12. navedene direktive proizlazi da je svrha njezina članka 1. stavka 5. iz njezina područja primjene isključiti pojedine aktivnosti zbog toga što se sloboda pružanja usluga u tim područjima, u ovoj fazi, ne može jamčiti na temelju UFEU-a ili postojećeg sekundarnog zakonodavstva. Naime, kad je konkretno riječ o kockarskim aktivnostima koje podrazumijevaju ulog novčane vrijednosti u igre na sreću, Sud je već presudio da je pravno uređenje igara na sreću jedno od područja u kojima među državama članicama postoje znatne moralne, vjerske i kulturne razlike. U nedostatku usklađenosti u tom području na razini Unije, na svakoj je državi članici da u tim područjima prema vlastitom sustavu vrijednosti ocijeni koji su uvjeti potrebni za zaštitu interesa o kojima je riječ (vidjeti u tom smislu presudu od 2. ožujka 2023., Recreatieprojecten Zeeland i dr., C-695/21, EU:C:2023:144, t. 14. i navedenu sudsku praksu).

25 Međutim, kako bi se zajamčio manevarski prostor koji države članice moraju imati da bi mogle učinkovito urediti područje kockarskih aktivnosti u skladu s vlastitim sustavom vrijednosti, one moraju biti u mogućnosti urediti sve aktivnosti koje su neodvojivo povezane s tim područjem, uključujući s njime povezano oglašavanje, u skladu s pravom Unije.

26 Iz toga slijedi da članak 1. stavak 5. točku (d) treću alineju Direktive 2000/31 treba tumačiti na način da se ta direktiva ne odnosi na aktivnost u okviru koje se na internetu oglašavaju kockarske aktivnosti u smislu te odredbe.

27 Međutim, iz njega ipak ne proizlazi da je i aktivnost smještaja takvog oglašavanja na poslužitelju na internetu obuhvaćena isključenjem predviđenim u članku 1. stavku 5. točki (d) trećoj alineji Direktive 2000/31.

28 Naime, za razliku od aktivnosti u okviru koje se na internetu oglašavaju kockarske aktivnosti, aktivnost smještaja informacija na poslužitelju na internetu nije neodvojivo povezana s tim kockarskim aktivnostima. Potonja aktivnost, koju čini samo pohranjivanje sadržaja koje je isporučio primatelj usluge, načelno je neutralna u odnosu na pohranjeni sadržaj i ne mijenja se ovisno o njegovoj prirodi. Tako se aktivnost smještaja oglašavanja kockarskih aktivnosti na poslužitelju na internetu u smislu te odredbe, ne razlikuje od aktivnosti smještaja drugih vrsta oglašavanja – ili, u širem smislu te riječi, drugih sadržaja – na poslužitelju. Konkretno, ta aktivnost nije izravno povezana s tim kockarskim aktivnostima i nije joj cilj njihova promidžba.

29 U tim okolnostima, kao što to nezavisni odvjetnik u bitnome naglašava u točki 34. svojeg mišljenja, kako bi se državama članicama omogućilo da – ako to žele i u skladu s vlastitim sustavom vrijednosti – vode politiku kontroliranog širenja kockarskih aktivnosti, iz područja primjene te direktive nije nužno isključiti aktivnost smještaja oglašavanja kockarskih aktivnosti na poslužitelju na internetu.

30 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na prvo pitanje valja odgovoriti tako da članak 1. stavak 5. točku (d) treću alineju Direktive 2000/31 treba tumačiti na način da usluga informacijskog društva koja se sastoji od smještaja videozapisa na poslužitelju na internetu ulazi u područje primjene te direktive čak i kad ti videozapisi sadržavaju oglašavanje kockarskih aktivnosti koje podrazumijevaju ulog novčane vrijednosti u igre na sreću u smislu te odredbe.

Drugo pitanje

31 Svojim drugim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 14. Direktive 2000/31 tumačiti na način da se primjenjuje na operatora internetske platforme za videozapise, koji je s osobom koja tu platformu koristi za emitiranje videozapisa na namjenskom kanalu sklopio ugovor o poslovnom partnerstvu kojim je predviđena podjela prihoda od oglašavanja i koji je, u okviru sklapanja ili izvršavanja tog sporazuma, ispitao sadržaj tog kanala, a osobito njegovu glavnu temu, najgledanije ili najnovije videozapise odnosno metapodatke tih videozapisa.

32 Članak 14. stavak 1. Direktive 2000/31 propisuje uvjete pod kojima države članice moraju osigurati da davatelj usluge nije odgovoran za informacije pohranjene na zahtjev primatelja usluge kad se pružena usluga informacijskog društva sastoji od pohrane informacija dobivenih od primatelja usluge. U tom pogledu, davatelj ne smije imati stvarnog znanja o protuzakonitoj aktivnosti ili informaciji i, u pogledu zahtjeva za naknadu štete, znati za činjenice ili okolnosti iz

kojih bi bila vidljiva protuzakonita aktivnost ili informacija; ili ako ima takva saznanja, mora odmah po dobivanju tih saznanja, žurno djelovati kako bi uklonio te informacije ili im onemogućio pristup.

33 Definicija pojma „smještaj informacija na poslužitelju” iz tog članka 14. stavka 1. ne isključuje mogućnost da usluga čiji je cilj i emitiranje ili dijeljenje pohranjenih informacija pod određenim uvjetima bude obuhvaćena tim pojmom. S obzirom na to, činjenica da usluga koju pruža operator obuhvaća pohranu informacija koje su mu prenesene nije sama po sebi dovoljna da bi se zaključilo da ta usluga u svim okolnostima ulazi u područje primjene članka 14. stavka 1. Direktive 2000/31 (presuda od 16. lipnja 2026., WebGroup Czech Republic i dr., C-188/24 i C-190/24, EU:C:2026:492, t. 106. i 107. te navedena sudska praksa).

34 Kako bi to bio slučaj, ključno je da je dotični davatelj usluge „posredni davatelj usluge” u smislu članaka 12. do 14. Direktive 2000/31. U tom pogledu iz uvodne izjave 42. te direktive proizlazi da se iznimke od odgovornosti koje su tim člancima utvrđene u toj direktivi odnose jedino na slučajeve u kojima je aktivnost davatelja usluga informacijskog društva ograničena na tehnički proces poslovanja i omogućavanja pristupa komunikacijskoj mreži. Također u skladu s tom uvodnom izjavom 42., ta aktivnost je samo tehničke, automatske i pasivne naravi, što podrazumijeva da taj davatelj usluga nije upoznat s informacijama koje se prenose ili pohranjuju niti ima kontrolu nad njima (vidjeti u tom smislu presude od 22. lipnja 2021., YouTube i Cyando, C-682/18 i C-683/18, EU:C:2021:503, t. 105. kao i od 16. lipnja 2026., WebGroup Czech Republic i dr., C-188/24 i C-190/24, EU:C:2026:492, t. 108.).

35 Stoga, kako bi se ocijenilo može li se operator internetske platforme za videozapise, u skladu s člankom 14. stavkom 1. Direktive 2000/31, na temelju prava države članice osloboditi od odgovornosti za videozapise koji sadržavaju oglašavanje kockarskih aktivnosti koje to pravo zabranjuje, najprije valja ispitati je li uloga koju taj operator izvršava neutralna, odnosno je li njegovo postupanje isključivo tehničke prirode, automatsko i pasivno, što podrazumijeva da nije upoznat sa sadržajima koje pohranjuje i da nema kontrolu nad njima, ili pak navedeni operator ima aktivnu ulogu u okviru koje se upoznao s tim sadržajima ili ima kontrolu nad njima (presude od 22. lipnja 2021., YouTube i Cyando, C-682/18 i C-683/18, EU:C:2021:503, t. 106. i od 16. lipnja 2026., WebGroup Czech Republic i dr., C-188/24 i C-190/24, EU:C:2026:492, t. 109.).

36 Imajući u vidu uvodnu izjavu 42. Direktive 2000/31, ta dva uvjeta koji se, redom, odnose na upoznatost s informacijama i kontrolu nad njima treba shvatiti alternativnima i međusobno neovisnima (presuda od 16. lipnja 2026., WebGroup Czech Republic i dr., C-188/24 i C-190/24, EU:C:2026:492, t. 110.).

37 Tako se, s jedne strane, na operatora usluge informacijskog društva koji kontrolira pohranjene informacije ne primjenjuje izuzeće iz članka 14. stavka 1. te direktive, čak i kad za te informacije ne sazna zbog njihove automatizirane obrade. Naime, takav davatelj izvršava kontrolu nad pohranjenim informacijama posebice korištenjem algoritma. Sve dok je tim algoritmom unaprijed odredio uvjete za to hoće li se ta informacija emitirati ili neće, irelevantno je to što sam taj operater ne provodi dodatne intervencije čija su svrha promicanje, izmjena ili uklanjanje informacija koje su pohranjene radi njihova emitiranja (presuda od 16. lipnja 2026., WebGroup Czech Republic i dr., C-188/24 i C-190/24, EU:C:2026:492, t. 110. i 111.).

38 U tom je kontekstu važno pojasniti da – iako korišteni algoritam, osim obične kategorizacije i indeksacije informacija radi njihove bolje dostupnosti, u interesu operatora ili njegove usluge određuje pod kojim uvjetima, na koji se način i prema kojem se redoslijedu prioriteta te

informacije emitiraju ili ne – navedeni operator izvršava kontrolu nad njima, tako da se usluga koju nudi ne može kvalificirati kao „usluga informacijskog društva koja se sastoji od pohrane informacija dobivenih od primatelja usluge” u smislu članka 14. stavka 1. Direktive 2000/31 (presuda od 16. lipnja 2026., WebGroup Czech Republic i dr., C-188/24 i C-190/24, EU:C:2026:492, t. 112. i navedena sudska praksa).

39 S druge strane, kada aktivnost operatora usluge informacijskog društva podrazumijeva njegovu upoznatost sa sadržajem koji smješta na svoj poslužitelj, taj je operator isključen iz područja primjene tog članka 14., pri čemu nije potrebno dokazati da vrši i kontrolu nad tim sadržajem.

40 U tom pogledu, okolnost da operator internetske platforme uzgredno ili slučajno sazna za postojanje određenog nezakonitog sadržaja među svim videozapisima objavljenima na svojoj platformi, ne može biti dovoljna da ga se smjesti izvan područja primjene tog članka 14. Isto vrijedi i kada treća osoba takvog operatora obavijesti da je na njegovoj platformi objavljen takav sadržaj. Naime, kad bi taj operator, u tim dvjema situacijama bio isključen iz tog područja primjene, članak 14. stavak 1. Direktive 2000/31 bio bi lišen korisnog učinka jer upravo ta odredba davatelju usluge informacijskog društva omogućuje korištenje iznimkom predviđenom tom odredbom kada on, znajući za nezakonit sadržaj, žurno djeluje kako bi uklonio taj sadržaj ili mu onemogućio pristup.

41 Isto tako, na temelju činjenice da je operator internetske platforme za videozapise primijenio tehničke mjere, čiji je cilj među videozapisima koji su javnosti dostupni putem te platforme otkriti sadržaje koji su u suprotnosti s odredbama prava Unije ili nacionalnog prava, ne može se zaključiti da taj operator ima aktivnu ulogu koja ga isključuje od prava da se na njega primjeni sustav oslobođenja od odgovornosti, predviđen člankom 14. stavkom 1. te direktive (vidjeti, u tom smislu presudu od 22. lipnja 2021., YouTube i Cyando, C-682/18 i C-683/18, EU:C:2021:503, t. 109.).

42 Osim toga, ne može se smatrati da operatora internetske platforme samo jedna aktivnost zbog koje je u potpunosti upoznat sa cjelokupnim sadržajem svoje platforme može lišiti prava na oslobođenje od odgovornosti koje je predviđeno člankom 14. Direktive 2000/31.

43 Suprotno tomu, ako aktivnost operatora internetske platforme podrazumijeva njegovo upoznavanje s osnovnim sadržajem koji je korisnik učitao na tu platformu, on se ne može pozivati na pravo na oslobođenje od odgovornosti predviđeno člankom 14. Direktive 2000/31.

44 Kao što je to Sud već imao priliku utvrditi, to je slučaj kada je operator internetske platforme pružio pomoć koja se osobito sastojala od optimizacije prikazivanja oglasa objavljenih na toj platformi ili njihova promicanja. Naime, u tom se slučaju operater nije nalazio u neutralnom položaju posrednika, nego je imao aktivnu ulogu zbog koje se upoznao sa sadržajem tih oglasa ili je imao kontrolu nad njime. On se stoga, kad je riječ o navedenim oglasima, ne može pozvati na iznimke od odgovornosti iz članka 14. Direktive 2000/31 (presuda od 12. srpnja 2011., L’Oréal i dr., C-324/09, EU:C:2011:474, t. 116.).

45 Isti je slučaj i kad operator internetske platforme za videozapise razmatra, s ciljem sklapanja sporazuma o podjeli prihoda, glavnu temu nekog kanala s videozapisima, najgledanije ili najnovije videozapise s tog kanala ili pak metapodatke tih videozapisa. Iako je cilj tog ispitivanja sadržaja, bilo da je ono automatizirano ili ga izvršavaju fizičke osobe, provjeriti poštuje li kreator sadržaja koji želi sklopiti taj ugovor o poslovnom partnerstvu pravila koja je platforma utvrdila za

pristup takvom partnerstvu, operator te platforme se putem njega konkretno upoznaje s ključnim sadržajem svih videozapisa, tako da ne može tvrditi da obavlja isključivo tehničku, automatsku i pasivnu aktivnost i da stoga ima ulogu neutralnog posrednika.

46 U ovom slučaju, iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje proizlazi da Google, u okviru ugovora o poslovnom partnerstvu sklopljenog između operatora platforme YouTube i određenih kreatora sadržaja koji objavljuju videozapise na kanalu izrađenom na toj platformi, u okviru sklapanja ili izvršavanja tog sporazuma ispituje osnovni sadržaj tog kanala, a osobito njegovu glavnu temu, najgledanije ili najnovije videozapise ili pak metapodatke tih videozapisa. Svrha tog ispitivanja sadržaja, neovisno o tome je li ono automatizirano ili ga provode fizičke osobe, jest, među ostalim, provjeriti poštuje li kreator sadržaja koji želi sklopiti taj ugovor o poslovnom partnerstvu pravila koja je platforma propisala za pristup takvom partnerstvu i stoga predstavlja dodatak standardnim kontrolama koje se bez razlike provode nad svim videozapisima učitanima na platformu YouTube. Navedeno ispitivanje odnosi se i na originalnost i kvalitetu sadržajâ. Dotični kreator sadržaja može se koristiti sustavom podjele prihoda od oglašavanja koji nudi Google samo ako su ispunjeni ti posebni uvjeti koji se odnose na sadržaj.

47 U tim okolnostima i pod uvjetom da to provjeri sud koji je uputio zahtjev, potrebno je utvrditi da Google prilikom ispitivanja YouTube kanala o kojima je riječ u glavnom postupku nije mogao razumno zanemariti činjenicu da su njihove glavne teme bile kockarske aktivnosti i igre na sreću te da su sadržavali znatnu količinu videozapisa kojima se oglašavaju takve igre, čime je povrijeđen članak 9. Uredbe sa zakonskom snagom br. 87/2018.

48 Iz svih prethodnih razmatranja proizlazi da članak 14. Direktive 2000/31 treba tumačiti na način da se ne primjenjuje na operatora internetske platforme za videozapise, koji je s osobom koja tu platformu koristi za emitiranje videozapisa na namjenskom kanalu sklopio ugovor o poslovnom partnerstvu kojim je predviđena podjela prihoda od oglašavanja i koji je, u okviru sklapanja ili izvršavanja tog sporazuma, ispitao sadržaj tog kanala, a osobito njegovu glavnu temu, najgledanije ili najnovije videozapise odnosno metapodatke tih videozapisa.

Troškovi

49 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (drugo vijeće) odlučuje:

1. Članak 1. stavak 5. točku (d) treću alineju Direktive 2000/31/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2000. o određenim pravnim aspektima usluga informacijskog društva na unutarnjem tržištu, posebno elektroničke trgovine (Direktiva o elektroničkoj trgovini),

treba tumačiti na način da:

usluga informacijskog društva koja se sastoji od smještaja videozapisa na poslužitelju na internetu ulazi u područje primjene te direktive čak i kad ti videozapisi sadržavaju oglašavanje kockarskih aktivnosti koje podrazumijevaju ulog novčane vrijednosti u igre na sreću u smislu te odredbe.

2. Članak 14. Direktive 2000/31

treba tumačiti na način da se:

ne primjenjuje na operatora internetske platforme za videozapise, koji je s osobom koja tu platformu koristi za emitiranje videozapisa na namjenskom kanalu sklopio ugovor o poslovnom partnerstvu kojim je predviđena podjela prihoda od oglašavanja i koji je, u okviru sklapanja ili izvršavanja tog sporazuma, ispitao sadržaj tog kanala, a osobito njegovu glavnu temu, najgledanije ili najnovije videozapise odnosno metapodatke tih videozapisa.

Potpisi